

Таким чином, існування дискреційних повноважень в діяльності МВС мають велике значення при прийнятті управлінських рішень у повсякденній діяльності МВС. Службова особа МВС, використовуючи дискреційні повноваження, зобов'язана правильно оцінювати обставини та застосовувати до встановлених фактів правові норми, не допускаючи при цьому зловживання владою. В основі прийняття рішення має бути законність, обґрунтованість, доцільність та справедливність прийнятого рішення.

Список використаних джерел

1. Методологія проведення антикорупційної експертизи: Наказ МВС від 24 квіт. 2017 р. № 1396/5 URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v1395323-17/conv/print>.
2. Електронний ресурс. URL: <https://i.factor.ua/ukr/journals/ds/2016/september/issue-9/article-21388.html>.
3. Управління корупційними ризиками при прийнятті кадрових рішень у сфері управління, що належить до відання МВС. Київ 2016. Методичні рекомендації. URL: https://mvs.gov.ua/upload/file/metodichka_kor.
4. Кримінальний кодекс України: Закон від 05 квіт. 2001 р. (за станом від 18 груд. 2017 р.). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/2341-14>.
5. Електронний ресурс. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/term/27693>.
6. Науково-практичний коментар Кримінального кодексу України / [Д. С. Азаров, В. К. Гришук, А. В. Савченко та ін.] ; за заг. ред. О. М. Джузі, А. В. Савченка, В. В. Чернея. Київ: Юрінком Інтер, 2016. 1064с
7. Електронний ресурс. URL: <http://www.buhoblik.org.ua/nalogi/nalogovoe-pravo/493-neopodatkovuvanj-minimum-2013.html>.

Мозоль Наталія Іванівна,

доцент кафедри теорії держави та права
Національної академії внутрішніх справ,
кандидат юридичних наук, доцент

ВИВЧЕННЯ АНТИКОРУПЦІЙНОГО ДОСВІДУ ЗАХІДНОЄВРОПЕЙСЬКИХ КРАЇН

Послідовне втілення антикорупційних заходів спостерігається у внутрішній політиці України з 1997 р. Так, ще 10 квітня 1997 р. Указом Президента було затверджено «Національну програму боротьби з корупцією». Подолання корупції як стратегічна мета було задекларовано у низці документів, зокрема - у «Концепції боротьби з корупцією на 1998-2005 роки», «Концепції подолання корупції в Україні «На шляху до доброчесності» (2006), «Національній антикорупційній стратегії на 2011-2015 роки» тощо [2].

Однак зазначені стратегічні документи не були втілені на практиці, що зумовлює актуальність розробки дієвих антикорупційних програм та їх неухильного дотримання по всій вертикалі державних

структурних одиниць. Продуктивне розв'язання означеної проблеми потребує всебічного аналізу стану корупції в державі, глибокого аналізу попереднього досвіду, узгодження із загальноєвропейськими тенденціями у сфері подолання корупції.

Так, цінним є досвід антикорупційної діяльності у Великобританії, оскільки ця розвинена держава має давні традиції боротьби з корупцією. Підтвердженням цього є зокрема закон про корупцію в державних органах, який було прийнято в 1889 р. Антикорупційні механізми в країні врегульовані на законодавчому рівні. Особливістю британських антикорупційних законів є вимога до посадових осіб доводити свою невинність. Окрім того важливе значення надається громадській думці як механізму відслідковування динаміки негативних суспільних явищ. До питань, які найчастіше стають предметом громадських обговорень, належить лобіювання і купівля політичного впливу, зміна меж приватної і державної власності, моральний клімат, хабарництво, зловживання службовим становищем посадовцями місцевих органів влади, поліції, митної служби тощо.

Контроль за корупційними процесами у Великобританії покладено на так званий Комітет Нолана, який було засновано в жовтні 1994 р. Його зусилля зосереджені на основних ділянках громадського життя, які викликають найбільшу стурбованість громадськості серед яких: члени парламенту, які працюють консультантами фірм, що прагнуть впливати на державну політику; колишні міністри та інші посадові особи, що працюють у тих галузях індустрії, регулюванням яких перед тим займалися в уряді та інші аспекти громадського життя. За результатами роботи Комітету палата Громад парламенту вирішила призначити парламентського директора стандартів, заборонити протекцію та розголосити сторонні заробітки членів парламенту [1].

У Франції функціонує система спеціалізованих служб, до якої належать: Центральна рахункова Палата, Служба попередження корупції, Центральна дирекція юридичної поліції, Центральна дирекція загального інформування, Центральний офіс покарання фінансових порушень у фінансовій сфері. Усі структурні елементи цієї складної системи є державними і фінансуються з бюджету. Зауважимо, що створення спеціалізованих служб і органів боротьби із корупцією має розглядатися не як мета, а як засіб досягнення мети.

На інституційному рівні протидію корупції в органах державної влади Франції очолюють: Комісія з фінансової гласності політичного життя, що контролює майнове становище парламентаріїв; Національна комісія з рахунків виборчих кампаній і фінансування політичних партій (наділена контрольними функціями); правоохоронні органи, зокрема організація з боротьби проти відмивання грошей ТРАСФІН, Міністерство юстиції, Відділ з боротьби проти корупції, Центральна служба запобігання корупції [3, с. 200].

Основа боротьби з корупцією в Німеччині становить знищення фінансової бази злочинних угруповань. Це досягається двома шляхом конфіскації майна і створенням належної правової бази для унеможливлення «відмивання» «брудних» грошей. Слід виділити

обов'язок банківських установ надавати правоохоронним органам інформацію про операції з зі значними сумами грошей за умов, що ця інформація буде використана виключно для розслідування.

Генеральна лінія німецького уряду в сфері запобігання корупції полягає в тому, щоб в результаті законодавчих, організаційних, кадрових та інших заходів унеможливити зловживання державним службовцем своїм посадовим становищем.

Серед антикорупційних механізмів, які запроваджуються в Німеччині, слід назвати намір створити реєстр корумпованих фірм, що дозволить позбавляти права виконувати будь-які державні замовлення фірми, внесені до такого реєстру [1].

Отже, вивчення як позитивного, так і негативного досвіду зарубіжних країн дозволить визначити ефективні шляхи вдосконалення реалізації антикорупційної політики України.

Список використаних джерел

1. Чепелюк В. Досвід зарубіжних країн у боротьбі з корупцією. / Чепелюк Василь [Назва з екрану]. URL: <http://uspishnaukraina.com.ua/strategy/69/244.html>.

2. Протидія корупції / Альтернативний звіт [Назва з екрану]. URL: <http://pravo.org.ua/ua/news/20871985-rozdil-i.-antikoruptionsyna-politika>.

3. Супрун Т. Зарубіжний досвід запобігання та протидії корупції / Т. М. Супрун. Міжнародний юридичний вісник: актуальні проблеми сучасності (теорія та практика). Вип. 2-3 (6-7) 2017. С. 199-204.

Мотиль Віктор Іванович,

старший науковий співробітник наукової лабораторії з проблем протидії злочинності ННІ № 1 Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук;

Зволінська Наталія Григорівна, старший науковий співробітник відділу організації та координації освітнього процесу Національної академії внутрішніх справ

АСПЕКТИ ЗДІЙСНЕННЯ ПОВНОВАЖЕНЬ УПОВНОВАЖЕНИМИ ПІДРОЗДІЛАМИ (УПОВНОВАЖЕНИМИ ОСОБАМИ) З ПИТАНЬ ЗАПОБІГАННЯ ТА ВИЯВЛЕННЯ КОРУПЦІЇ

Основним нормативним документом понад Закон України «Про запобігання корупції» від 14.10.2014 № 1700-УІ, яким регулюються діяльність та права уповноважених підрозділів (осіб) з питань запобігання та виявлення корупції (далі - уповноважений підрозділ (особа)) є постанова Кабінету Міністрів України від 04.09.2013 № 706 «Питання запобігання та виявлення корупції» (далі - Постанова № 706) [1].